

Η υπόσταση της Εκκλησίας (Μέρος 2ο)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Εκκλησία είναι μία. Δεν υπάρχει παρά μία Εκκλησία του Χριστού, η οποία είναι το σώμα του, και ο Χριστός ουδέποτε διαιρείται. Στον σαρκωμένο Χριστό η ενότητα του ανθρώπινου γένους, που διασπάσθηκε από την πτώση και την αμαρτία, αποκαταστάθηκε με τον καλύτερο τρόπο. Με το σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, εγκαινιάσθηκε εντελώς νέο καθεστώς υπάρξεως. Το κύριο λειτούργημα της Εκκλησίας στον κόσμο είναι να συγκεντρώνει τα χωρισμένα και διασκορπισμένα άτομα και να τα ενώνει μέσα σε μια οργανική και ζωντανή ενότητα εν Χριστώ. Η ενότητα της Εκκλησίας είναι ταυτοχρόνως η αρχή και το τέλος της υπάρξεώς της· το ίδιο το θεμέλιο και ο σκοπός, το αρχικό δεδομένο και το πρόβλημα προς επίλυση.

«*Η ενότητα του Πνεύματος*» δόθηκε εξ αρχής, αλλά πρέπει να διατηρείται και να συνεχίζεται «με το σύνδεσμο της ειρήνης»(Εφεσ. 4, 3) με την αδιάκοπη προσπάθεια της πίστεως και της αγάπης με τον Χριστό και με την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος. Η καθολικότητα της Εκκλησίας είναι ήδη δεδομένη. Η καθολικότητα του σώματος προσδιορίζεται από την ενότητα του αρχηγού της και του Παρακλήτου. Η πλήρης καθολικότητα συνεπάγεται τέλεια μεταμόρφωση της ανθρώπινης ζωής, η οποία δεν πραγματοποιείται παρά με πνευματικές προσπάθειες, με επιτεύγματα αγάπης και αυταπαρνήσεως. Με το μυστήριο της θείας οικονομίας ο Θεός Λόγος άνοιξε σε όλους μας το δρόμο προς την Τριαδική Θεότητα.

Στο θεανθρώπινο αυτό μυστήριο, στο οποίο ολοκληρώθηκε η θεία οικονομία, όλα προέρχονται και υπάρχουν «εκ του Πατρός δι' Υιού εν Πνεύματι Αγίω». Αυτός είναι ο κύριος νόμος στο θεανθρώπινο σώμα της Εκκλησίας, ο ύψιστος στόχος στη ζωή της, ο πραγματικός σκοπός στη ζωή κάθε μέλους της, και έτσι ζωή και σωτηρία στην πραγματικότητα είναι διαβίωση στην Παναγία Τριάδα, τον ένα Θεό μας. Όλα αυτά τα έκανε ο Κύριός μας στο σώμα του, την Εκκλησία, με τη σταύρωση, την ανάσταση και την ανάληψή του. Με τη χάρη του ο Κύριός μας μεταμορφώνει τους ανθρώπους από παλαιούς σε νέους, δίδοντάς τους δύναμη για νέα ζωή.

Ο Θεός Λόγος έλαβε σώμα με τη σάρκωσή του, και όλο το μυστήριο της θείας οικονομίας, της σωτηρίας του κόσμου, «ετελείωσε», δηλ. ολοκληρώθηκε με το σώμα του και στο σώμα του. Έτσι το σώμα του έγινε Εκκλησία, στην οποίαν αδιάκοπα συνεχίζεται όλο το μυστήριο της θείας οικονομίας, της σωτηρίας του κόσμου από την αμαρτία, τον θάνατο και το διάβολο. Όλη η καινοδιαθηκική επαγγελία, σ' αυτό έγκειται, δηλαδή στην ειρήνη που ευαγγελίσθηκε σε όλους. Αυτό είναι πάντοτε μια αληθινή και ζωντανή υπόσχεση για τους αυτόπτες μάρτυρες του Κυρίου πριν δύο χιλιάδες χρόνια, αλλά και για τους σημερινούς και για όλους τους ανθρώπους όλων των εποχών και των εθνοτήτων. Διά του Κυρίου Ιησού Χριστού όλοι οι άνθρωποι, και οι Ιουδαίοι και όσοι δεν γνωρίζουν τον Θεό, έχουν πρόσβαση στον Πατέρα «με το ένα πνεύμα», επειδή μόνο μέσω του Χριστού έρχονται προς τον Πατέρα(βλ. Ιω. 14, 6).

Έτσι η σωτηρία είναι στην πραγματικότητα διαβίωση στην Παναγία Τριάδα. Ό,τι είναι στην Εκκλησία θεανθρώπινο, είναι και Τριαδικό, και διά μέσου του Θεανθρώπου καθετί που είναι της Εκκλησίας οδηγεί στην Τριαδική Θεότητα. «*Δεν είστε, λοιπόν, πια ξένοι και χωρίς δικαιώματα, αλλά ανήκετε στο λαό του Θεού, στην οικογένεια του Θεού. Προστεθήκατε κι εσείς στο οικοδόμημα που έχει θεμέλιο τους αποστόλους και τους προφήτες κι ακρογωνιαίο λίθο αυτόν τον ίδιο τον Χριστό. Μ' αυτόν δένεται ολόκληρο το οικοδόμημα και μεγαλώνει, ώστε να γίνει ναός άγιος για τον Κύριο. Ο Κύριος οικοδομεί κι εσάς μαζί με τους άλλους, για να γίνετε πνευματική κατοικία του Θεού*»

(Εφεσ. 2, 19-22). Η ζωή της Εκκλησίας είναι πάντοτε καθολική «με όλους τους αγίους» (Εφεσ. 3, 18). Γι' αυτό ο άνθρωπος στις προσπάθειες και τους αγώνες του για την εφαρμογή του ευαγγελίου, έχει στήριγμα τους αγίους, έχει τη βοήθειά τους, τις πρεσβείες τους, είναι συμπολίτης τους.

Οι μέθοδοι της θεανθρώπινης ενώσεως όλων των ανθρώπων με τον Χριστό έχουν δοθεί από την Εκκλησία με τα άγια μυστήριά της και τα θεανθρώπινα έργα, τα οποία είναι οι ασκήσεις των αρετών. Ήρωες αυτού του θριάμβου είναι οι όσιοι μέσα στους αιώνες, οι οποίοι με τις ποικίλες ασκήσεις απέβαλαν ολοκληρωτικά τον παλαιό άνθρωπο, που φθείρεται με τις απατηλές επιθυμίες και φόρεσαν τον καινούργιο άνθρωπο, που σύμφωνα με το σχέδιό του τον έπλασε ο Θεός (βλ. Εφεσ. 4, 22, 24). Με τον τρόπο αυτό έγινε η χριστοποίησή τους, η ενχρίστωσή τους, εφ' όσον φόρεσαν την εικόνα του επουρανίου (βλ. Α' Κορ. 15, 49) και έμειναν «έχοντας τα μάτια τους προσηλωμένα στον Ιησού, που μας έδωσε την πίστη, την οποίαν και τελειοποιεί» (Εβρ. 12, 2).

Με την πρακτική εξάσκηση των θεανθρώπινων αρετών, της πίστεως, της προσευχής, της νηστείας, της αγάπης, της πραότητας, της ευσπλαχνίας, της συμπάθειας, της ελεημοσύνης, ο άνθρωπος στερεώνει τον εαυτό του σ' αυτήν την ενότητα, διαφυλάσσεται κάτω απ' αυτή την αγιότητα, ζει ο ίδιος προσωπικά το πρότυπό του, τον Χριστό, με τα άλλα μέλη του αγίου του σώματος, της Εκκλησίας. Η Εκκλησία, ως υπόσταση του Θεανθρώπου Χριστού, είναι θεανθρώπινος οργανισμός, όχι ανθρώπινη οργάνωση. Η Εκκλησία είναι αδιαίρετη, όπως και το πρόσωπο του ιδρυτή της, όπως και το σώμα του. Γι' αυτό επαναλαμβάνουμε, αποτελεί βασικό λάθος να διαιρείται ο αδιαίρετος θεανθρώπινος οργανισμός της Εκκλησίας σε μικρές εθνικές οργανώσεις. Εμείς δε οι Αθωνίτες, σ' αυτή την έσχατη ώρα που σείονται τα θεμέλια της κοινωνίας, παρακαλούμε τους υπεύθυνους της Εκκλησίας να παύσουν να είναι υπηρέτες του εθνικισμού, εφ' όσον ασφαλώς είναι εκκλησιαστικοί ηγέτες, και να γίνουν οπαδοί και διάκονοι της μιας, αγίας, καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας.

[Συνεχίζεται]